

Een brandende kwestie voor de Leghornfokker

Er zijn de laatste maanden in „Avicultura” verschillende artikelen verschenen, gewijd aan het type van de Leghorn, waaruit duidelijk is gebleken, dat het streven naar eenheid in type in dit ras ver te zoeken is. Dit is zeer jammer, want zulk een verdeeldheid komt nóch de sport, nóch het ras ten goede en het is dan ook hard nodig, dat aan deze verwarrende geschiedenis zo spoedig mogelijk een einde wordt gemaakt, opdat én keurmeesters én fokkers weten, waaraan ze zich te houden hebben.

Wat toch is het geval? De Standaard, die als richtsnoer dient te gelden voor fokker en keurmeester, erkent naast het Nederlandse type dat voor alle kleurslagen geldt, bovendien voor de witte kleurslag nog het Amerikaanse en het Engelse type. Daarnaast alleen voor de Patrijs, de Zilver- en Goudduckwing het Duitse type, dat, vergeleken bij het Nederlandse slag, over het geheel iets slanker is met lager gedragen staart (let wel géén sleepstaart), die bij de hennen spits toeloopt, terwijl de hennen van Nederlands type een volle staartdracht vertonen.

Deze dieren van Duits type verschillen echter ook in kleur, want de henen hebben een min of meer gezoomde borst, terwijl de veren van de hen over het hele lichaam goudomzoomd zijn. De henen van Nederlands type daarentegen moeten een zwarte borst hebben en bij de hennen is een omzoming van de veren (Goldflitter) juist foutief.

Wat we nu echter op onze tentoonstellingen in deze kleurslagen zien verschijnen, zijn dieren met de kleur, zoals die voor de Nederlandse Leghorn is voorgeschreven, maar met het type van de Duitse Leghorn. Het zijn dus eigenlijk Duitse Leghorns met Nederlandse kleur of omgekeerd Nederlandse Leghorns met Duits type, in elk geval een product, dat in de Standaard helemaal niet beschreven wordt.

De voorschriften van de Standaard zijn er echter om te worden nageleefd en daarom dient deze kwestie grondig en definitief te worden opgelost. Er zijn op het ogenblik keurmeesters, die de voorkeur geven aan het Duitse type; er zijn echter andere, die zich houden aan de Standaard en het Nederlandse type op de voorgrond schuiven. Dat een dergelijke gang van zaken eenheid in beoordeling onmogelijk maakt en fnuikend is voor de liefhebberij van de Leghornfok, kan niet betwijfeld worden.

Deze verdeeldheid van mening schijnt echter niet alleen te bestaan met betrekking tot het Nederlandse en Duitse type, ook wat de wit Amerikaanse Leghornhanen betreft, schijnt men de laatste tijd niet één lijn te trekken. In No. 17 van dit blad schrijft de heer Keissen: „Onze Amerikaanse Leghorn-hanen vertonen immers een lange rug met sterk aflopende staartdracht en hoewel de hennen dit in een mindere mate laten zien, is toch ook hier van een juiste rugbelijning geen sprake.” En iets verder vervolgt hij: „De Amerikaanse importdieren, die ik zag, zijn veel korter van rug, terwijl de opwaarts gerichte staart het ideaal nabij komt.”

In hetzelfde nummer schrijft een andere Leghornkenner, de heer Ter Kulve, in zijn artikeltje: Langs de Weg: „Maar ook van wat men importeert is niet alles goud wat blinkt. Wij moeten ernstig waarschuwen tegen dieren met een te korte rug, dus die met een z.g. U-vormige rug.”

Enerzijds dus een waarschuwing tegen te lange rug en te laag gedragen staart en anderzijds een waarschuwing tegen te korte U-vormige rug van twee deskundigen op het gebied van de Leghornfok. Dit wijst er wel op, dat men ook hier zoekende is naar de juiste weg.

Voor de Amerikaanse Leghorn is echter de oplossing niet moeilijk. Wij hebben ons eenvoudig te houden aan de voorschriften, die in de Amerikaanse Standaard zijn vastgelegd en welke door onze Standaard zijn overgenomen. De gulden middenweg moet hier bewandeld worden.

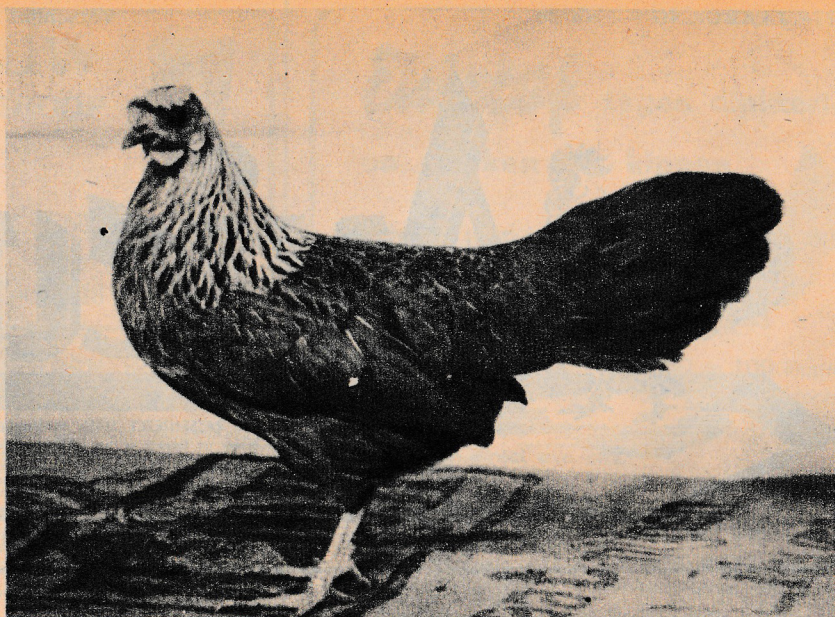
Onze Standaard schrijft nl. van de rug bij de haan: „Middelmatig lang, aan de schouders beginnend tot het

midden aflopend, om dan in stijgende holle boog op te lopen en in de staart over te gaan.” Van de hen: „Rug middelmatig lang, een holle boog vormend, zodanig, dat het sierlijk, ook door middel van het zadel in de iets gebogen staart overgaat.” Overigens meen ik, dat de afbeeldingen in de Standaard geen twijfel overlaten.

Voor de kleur-Leghorns ligt een oplossing niet zo voor de hand. Het is wel gebleken, dat het naast elkaar voortbestaan van het Nederlandse en het Duitse type verwarring sticht, die afbreuk doet aan het kwaliteitspeil van het ras. Men zal dus een keus moeten maken tussen het ene of het andere type. Wil men het Nederl. type handhaven, dan zal men het Duitse type overboord moeten gooien; geeft men daarentegen de voorkeur aan het Duitse type, dan zal men het Nederlandse moeten laten varen.

Zeer belangrijk in dit verband is, wat fokkers en keurmeesters wensen. Wanneer we de feiten nagaan, dan constateren we, dat de meeste Leghorns, die in verschillende kleuren op de tentoonstelling verschijnen en be kroond worden, het Duitse type vertonen.

Dit is natuurlijk wel toe te schrijven aan het feit, dat Nederlandse fokkers regelmatig gebruik hebben gemaakt van uit Duitsland geïmporteerde dieren, om hun stammen te verbeteren, maar het wijst er toch ook op, dat fokkers en keurmeesters van het Duitse type toch zeker niet afkerig zijn. Wanneer we nu dit type zouden afschaffen, dan zouden onze

Goudduckwing Leghorn-hen, een mooi klein hennetje van het goede type, mooie halstekening, aardig omvalkammetje en goede oogkleur.

fokkers niet meer in de gelegenheid zijn om hun stammen met behulp van importdieren op peil te houden en we behoeven ons niets wijs te maken, door deze handicap zouden verschillende kleurslagen danig in kwaliteit teruglopen.

Volgens onze persoonlijke smaak geven we aan het Duitse type bij de sport-Leghorn de voorkeur boven het Nederlandse, dat meer naar het type van de nut-Leghorn zweemt.

Er is alles voor te zeggen, dat de Leghorn in de toekomst naast het Amerikaanse en Engelse type in wit, in alle kleurslagen slechts in één en hetzelfde type gefokt wordt en wel het Duitse. De uiteindelijke beslissing ligt echter bij de Standaard-commis-

sie, die zonder twijfel in haar beslis-sing rekening zal houden met de wensen van de fokkers en de belangen van het ras. De Nederlandse Leghornclub, die de behartiging van de belangen op haar program heeft staan, zal er derhalve goed aan doen, om dit punt bij het uitschrijven van de eerstvolgende ledenvergadering op de agenda te plaatsen en de Standaard-commissie met de wensen van de vergadering op de hoogte te stellen, opdat deze onverkwikkelijke geschiedenis eens en voor goed de wereld uit geholpen wordt. En wat voor de grote Leghorn wordt vastgesteld, dat moet vanzelfsprekend ook gelden voor de Leghornkriel.

ADR. DE COCK